

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 24

гр. София, 17.04.2024 г.

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА

в присъствието на прокурора Д. П. Д.

като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно частно наказателно дело № 20246000600023 по описа за 2024 година

образувано по частна жалба от М. Г. Л. чрез адвокат Р. К. – АК – П. срещу определение № 20/08.04.2024 г. по ЧНД № 60/2024 г. по описа на Военен съд - П..

Производството е по реда на чл. 65, ал. 7 от НПК.

С обжалваното определение състав на Военен съд - П. е оставил без уважение на обвиняемия М. Г. Л. чрез защитника му адв. Р. К. – АК- гр. П., за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ в по –лека, а именно „подписка“.

Първоинстанционният съд е определил срок от два месеца, считано от влизане в сила на определението, в който е недопустимо ново искане за същото лице за изменение на мярката за неотклонение.

Във въззивната жалба се посочва, че от доказателствата по делото не се установява, че към настоящия момент съществува реална опасност обвиняемият да се укрие или да извърши ново престъпление. Счита, че са налице всички предпоставки за изменение на мярката за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека. Моли съда да отмени атакуваното определение и да измени взетата мярка за неотклонение „задържане под стража“ в по-лека.

В съдебно заседание защитникът адв. К. поддържат изцяло частната жалба по съображенията изложени в нея. Счита, че атакуваното определение е неправилни и незаконосъобразно. В съдебното заседание по делото изтъква доводи за нарушена подсъдност при разглеждане на делото. Възразява срещу неprecизно повдигнато обвинение от разследващите органи и необосновано продължително задържане на обвиняемия М. Г. Л.. Сочи, че съпругата ме у бременна, а майка му е с Решение на ТЕЛК за временна

неработоспособност, поради което следва да полага грижи за тях.

В заключение се прави искане да бъде изменена мярката му за неотклонение от „Задържане под стража“ в по-лека, а именно „подписка“. Алтернативно поддържа искане за изменение на мярката „задържане под стража“ в „домашен арест“.

Обвиняемият поддържа защитата си и иска мярката му за неотклонение да бъде изменена в по-лека.

В съдебно заседание представителят на Военно-апелативната прокуратура дава становище, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважена, а определението на първоинстанционния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено, като обвиняемият остане с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ предвид на повдигнатите обвинения за тежки престъпления и опасността да се укрие и да извърши други такива.

Военно-апелативният съд, като взе предвид доводите, изложени от страните, материалите по досъдебното производство и обжалвания първоинстанционен съдебен акт, намира за установено следното:

Жалбата е допустима като подадена в законоустановения 3-дневен срок чрез съда, постановил първоинстанционния съдебен акт и от кръга на лицата, които имат право на жалба, поради което е процесуално допустим.

Военно-апелативният съд, като взе предвид материалите по досъдебното производство, изложените от страните доводи и първоинстанционния съдебен акт, намери за установено следното:

Досъдебното производство е образувано с постановление за образуване от 11.01.2024 г. на прокурор (л.4, т.ХІІ от д.п.) от Окръжна прокуратура - П..

С постановления на прокурор от Окръжна прокуратура - П. в качеството на обвиняеми лица са били привлечени В.Т.П., М.Х.С., Г.Д.К. и М. Г. Л., за извършени тежки умишлени престъпления.

Обвиняемият М. Г. Л. е привлечан 3 (три) пъти, както следва: с постановление от 24.01.2024 г. (т. II, л. 25 от д.п); постановление от 31.01.2024 г. (т. II, л. 39 - 40 от д.п) и постановление от 15.02.2024 (т. II, л. 56 - 57 от д.п). С последното постановление е привлечен в качеството на обвиняемо лице за извършени тежки умишлени престъпления по чл. 321, ал. 3, пр. първо и второ, т. 2, вр. ал. 2 от НК и по чл. 214, ал. 2, т. 2, вр. т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 213а, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, т. 5, вр. чл. 142, ал. 2, т. 6, предложение предпоследно и т.8, вр. чл. 20, ал.2, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

С определение № 131 от 26.01.2024 г. на Окръжен съд – П. (л. 2, т. III д.п.) спрямо обвиняемия Л. е била взета най-тежката мярка за неотклонение „задържане под стража“, потвърдена с протоколно определение № 56/01.02.2024 г. от състав на Апелативен съд – П. и влязла в сила на 01.02.2024 г.

С постановление на прокурор от ОП – П. от 05.02.2024 г. са обединени материалите по

досъдебно производство сл.д. 14/2024 г. по описа на ОСЛО при ОП – П., което е наблюдавано по прокурорска преписка/2023 г. на ОП – П., с пр. пр./2023 г- на РП – П..

С постановление от 27.02.2024 г. на прокурор от Окръжна прокуратура – П. (л. 4 - л. 9, т. XVII от д.п.) делото е изпратено по компетентност на Военно-окръжна прокуратура - П.. С постановление от същата дата, прокурор от Военно-окръжна прокуратура - П. е приел наблюдението върху досъдебното производство по описа на ОП – П. и е продължил разследването по него.

За да не уважи искането за изменение на мярката за неотклонение в по-лека, първоинстанционният съд е изследвал законността на продължаващото задържане на обвиняемия М. Г. Л. с най-тежката мярка за процесуална принуда „задържане под стража“, като е извършил преценка относно наличието към момента на разглеждане на делото пред основния съд на всички предпоставки обуславящи действието ѝ. Направил е актуална преценка на събраните до този момент в 17 (седемнадесет) тома доказателства и е дал правилен отговор на въпроса относно наличието на достатъчно събрани по предвидения в НПК ред фактически данни, даващи основание да се направи обосновано предположение за съпричастност на обвиняемия в извършване на това престъпление, което предположение не е отпаднало или разколебано към настоящия момент.

Военно-апелативният съд, след като извърши проверка на съдебния акт и направи актуална самостоятелна преценка дали е налице обосновано предположение за извършване на престъплението, намери, че събраните до момента по делото доказателства, проследени в хронологичната им зависимост и логическата им последователност, в необходимата и достатъчна степен за този етап от наказателното производство дават основание да се формира устойчив извод, че за обвиняемият М. Г. Л. са налице в достатъчна степен на убедителност данни за съпричастност към инкриминираното му деяния.

По отношение на наличието на обусловено подозрение, че обвиняемия е съпричастен към деянията, за които му е повдигнато обвинение съдът намира, че и към настоящият момент такова продължава да съществува. По делото са извършени множество процесуално-следствени действия, чиято цел е пълното, всестранно и обективно разследване на фактите и обстоятелствата по делото. Не се установява необоснована забава в разследването до момента. Следва да бъде посочено, че процесуалните способности по събиране и доказване по делото не налагат винаги пряко участие на обвиняемия в тях. Това означава, че действията по разследване в хода на досъдебното производство до момента не са спирани, а се събират нови доказателства, които в достатъчна степен могат да потвърдят в достоверност участието на обвиняемия Л. в престъпна деятелност. Обоснованото предположение се подкрепя от протоколите за разпит пред съдия от 16.01.2024 г. на свидетеля Ж.Д.В. (л. 57-58, т. XI д.п.), на 19.01.2024 г. на свидетеля И.Н.А. (л. 17, т. VI д.п.), св. Ж.Д.В. (л. 57-58, т. XI д.п.), които в свидетелските си показания посочват поименно обвиняемия Л. и евентуалното му участие в престъпната деятелност. В този смисъл, достатъчни са и данните, които дават индикация, че евентуалното му участие е резултат на предварителна подготовка и организация,

изискваща прецизно синхронизиране между отделните участници за изпълнение на поставените им задачи при реализиране на престъпната дейност. Отчетен е и механизма на извършените деяния, съобразено е и индивидуалното участие на обвиняемия Л. в общата престъпна дейност, статута му на служител на Министерство на вътрешните работи в специализирана полицейска структура.

Именно на тази база Военно-апелативния съд извърши проверка на атакувания съдебен акт и актуална преценка към настоящият момент по смисъла на чл. 65, ал. 4 НПК и намери, че и към настоящия момент не е разколебано обоснованото предположение за извършване на престъплението, което е инкриминирано на обвиняемия М. Г. Л., както и че това обосновано предположение по степен и убедителност съответства на стадия на развитие на наказателното производство.

Съдът счита, че по отношение опасността обвиняемият Л. да се укрие следва да се приеме, че въпреки постоянното му местоживее в гр. П., ул. „.....“, бл. .., чистото му съдебно минало и семейното му положение, такава липсват. Действително, видно от приложената на л. 91, т. II по делото справка за съдимост, обвиняемият Л. не е осъждан. Същият е трудово ангажиран, очаква дете от съпругата си, която е в начална бременност. Това обаче, не са нови обстоятелства и същите са били преценявани от съда, поради което и тяхното установяване към настоящия момент не налага промяна на преценката.

В същото време, не е разколебан и изводът на първоинстанционният съд, че съществува опасност случай, че мярката за неотклонение на обвиняемия Л. бъде изменена в по-лека, като „парична гаранция“ или „подписка“, тъй като е възможно той да въздейства на свидетели в насока промяна на техните показания или да извърши други действия, които да затруднят или възпрепятстват разследването по делото.

В съдебното заседание по делото защитата направи възражения, по които настоящия въззивен съдебен състав следва да вземе отношение, както следва:

Възражението на защитата по отношение на подсъдността, настоящият въззивен състав намира за несъстоятелен. Наведените оплаквания не сочат на опорочаване на разследването по делото. Поставянето на въпроса дали изискването на чл. 6, § 1 от КЗПЧ се разпростира в досъдебната фаза на наказателния процес следва да намери своя отговор, с оглед процесуалното развитие на делото. Правото на справедлив процес по чл. 6, § 1 от КЗПЧ поставя изискването делата да бъдат разглеждани от „независим“ и „безпристрастен“ съд, създаден в съответствие със закона. В практиката си приложението ЕСПЧОС приема, че принципите, които засягат определянето на това дали един съд може да се счита за независим и безпристрастен се прилагат еднакво за съдиите и съдебните заседатели, като тези принципи не се отнасят до органите, които ръководят досъдебната фаза на процеса. Безпристрастността се разбира като непредубеденост и не вземане на страна в производството и тя е като основно проявление на правото на справедлив съдебен процес по чл. 6, § 1 от КЗПЧ, касае съдебната фаза на наказателния процес, тъй като прокурорът е страна в него и изпълнява обвинителни функции по делата от общ характер. В конкретния случай не засяга правни аспекти на приложимост на гаранциите за справедлив процес по

отношение на досъдебната фаза на наказателния процес. В този смисъл е Решение № 27 от 10.01.2024 г. по н.д. № 812/2023 г. III н.о. на Върховния касационен съд.

Възражението на защитата изразяващо се в това, че съпругата на обвиняемия - Х.В.Ч. е бременна, както и, че майката на обвиняемия – Д.Т.П. е с 50 % трайно намалена неработоспособност настоящият състав намира за частично основателно. Бременността на съпругата на обвиняемия е физиологично състояние, което обуславя бъдещо настъпване на някои функционални промени, които засягат различни органи и системи жената и се дължат предимно на промени в хормоналните нива при бременната. Обвиняемият е следвало да съобрази поведението си и да прецизира постъпките си, след като му били предварително известни посочените житейски обстоятелства, свързани и пряко относими в сферата на личния му живот и семейство. Като не го е сторил, той сам е поставил близките си в затруднено положение, след разкриване на престъпната дейтелност с вероятно неговата съпричастност. Изложените хуманитарни съображения за полагане на грижи за майка си, която е инвалид, не са самостоятелно оценявани от първата инстанция, а според тази, те не са от характер нито да се противопостави в такава степен на възприетата опасност от извършване на престъпление.

Възражението за непрецизно обвинение не се споделя от въззивния състав. Съдът съобрази, че обвинението е в работен процес и е напълно допустимо да бъде формулирано като обща рамка и прецизирано. По тази причина отчете, че неяснотата и несъответствието по отношение твърдението на защитника на обвиняемия, не се отразява на обосноваността му, която от една страна е съответна на етапа на развитие на производството, а от друга е допустимо да бъде преодоляна в хода на продължаващото досъдебно производство.

Мярката за неотклонение не е способ за събиране на доказателства. Вярно е, че съгласно чл. 63 ал. 4 от НПК, за престъпленията, в което е обвинен обвиняемия, задържането под стража в досъдебното производство може да продължи до осем месеца, но това не означава, че обвиняемият трябва непременно да бъде задържан под стража за такъв срок. Мярката за неотклонение „Задържане под стража“ не е и вид наказание, за да се прилага по отношение на лица, които не са осъдени с влязла в сила присъда. Следва да бъде припомнен изключителния характер на едно подобно задържане предвид съществуващата презумпция за невиновност, гарантирана от чл. 6, т. 2 от Конвенцията. Многократно ЕСПЧ е подчертавал, особено в практиката си по чл. 5, че задържането под стража би могло да бъде оправдано, въпреки презумпцията за невиновност, единствено при наличието конкретни данни, свързани с обективното изискване за обществен интерес, който следва да бъде предпочетен пред зачитането на личната свобода, какъвто в конкретния случай не е налице.

Отличните му характеристични данни, образованието му, наградите и постиженията му в различни сфери на живота, дават сведения досежно личността му, с които въззивният съд се съобрази. В подкрепа на това е и необходимостта да полага грижи за бременната си съпруга и майка му, която е инвалид с определен процент на нетрудоспособност.

По тези съображения на въззивния съд на този етап от процеса целите на чл. 57 от НПК

могат да бъдат постигнати с вземане на мярка за неотклонение „Домашен арест“. Съдът намира, че мярката отговаря на степента на обществената опасност на дееца и деянието, и е съобразена с доказателствата срещу него, със здравословното му състояние и семейното му положение, възрастта му и другите данни за неговата личност.

Настоящият състав на военно-апелативния съд приема, че взетата от него мярка за неотклонение „Домашен арест“ следва да се контролира чрез средства за електронно наблюдение.

По изложените съображения и на основание чл. 65, ал. 9 от НПК Военно-апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение № 20/08.04.2024 г. по ЧНД № 60/2024 г. по описа на Военен съд - П., с което е оставено без уважение искането на обвиняемия по ДП №/24 по описа на Военно-окръжна прокуратура – П. М. Г. Л. с ЕГН ***** за изменение на мярката за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека и е определен срок от два месеца през който е недопустимо ново искане на същото лице за изменение мярката за неотклонение „Задържане под стража“ в по-лека.

ВЗЕМА на обвиняемия по ДП №/24 по описа на ВОП – П. М. Г. Л. с ЕГН ***** мярка за неотклонение „ДОМАШЕН АРЕСТ“, който да се изпълнява на домашния му адрес в гр. П., ж.к. „.....“ № .., вх. ., ет. ., ап. ..

На основание чл. 62, ал. 6, вр. ал. 1 НПК мярката за неотклонение да се контролира и чрез електронно наблюдение по реда на част пета от ЗИНЗС.

ДА СЕ УВЕДОМИ началника на 05-то РУ при Областна дирекция на МВР - П. и на началника на Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – П., за изпълнение по реда на чл. 62, ал. 5 НПК и чл. 274 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Определението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____